

Izvor pomládi.

Ko Stvarnik je zémľjo ustvaril
 In solnce obrazil nad njo,
 V svetlobi razžaril je solnce,
 S krasoto obdaril zemljó.
 Svetovom vesoljnim je vélel:
 »Nad vami moj blagoslov čuj,
 Ljubezen združna in zloga
 Na veke med vami kraljuj!«

Tedajci do zémľje prešínil
 Najprvi je solučni poròd;
 Do solnca ozrla se zemlja
 Na nebni prostrani je svòd;
 Vzdrhtela je óbla nebeška,
 Zvrtela se zemlja v krog njé:
 Zvestobo je solncu prisegla,
 Ljubezen do zadnjega dué...

To videlo solnce kraljevo
 In zemeljski videlo kras,
 V zemljó zaljubilo še óno
 Na vekov se večni je čas, —
 V ozračji krožili svetovi
 Po poti odmerjenem vsak;
 Od solnca prejela je zemlja
 Ljubezni naklonjene znak.

Sijalo je jutro v prirodi,
 V blaženstvo je svet bil odet —
 Iz zémľje čez noč se porodil,
 Dehtél zdaj — ob cvetu je cvet...
 Veselja poslanec do logov,
 Do gòr je prispél in livád:
 Ljubimki v darilo zaročno
 Poslalo je solnce — pomlád.

* * *

Stoletja od tàkrat obnavlja
 Po zemlji se vígredi svit,
 In v zemeljski solnce naróčaj
 Razsiplje pomladni nakit —
 A slednja pomlád, ki cvetoča
 Pripluje iz solmènih višin,
 Zvestobe je zémľje in solnca,
 Ljubezni je trajne — spomin!

Stébor.

Róžarica.

V košárici tvoji cvetice gledam,
 Sladak me opaja vonj,
 A težko verjamem tvojim besedam,
 Da lepših iskál bi zastonj.

Pred mano precvita lepša cvetica,
 Obraz se ji živo rdí.
 Bog váruj te mili, cvetja kraljica,
 Ta lepša cvetica si — tí!

Bistrán.

